Ч. 228. Середа 23 (10) жовтня 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть роау „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Стан здоровля Цїсаря. — Парляментарна ситуация. — Роздор в партиї незавимости. — З Сербії. — Новий нїмецкий закон о товариствах.

Стан здоровля Цїсаря вчера по полудни був дуже добрий. Цїсар чув ся незвичайно сьвіжий, а жалував ся лише на біль мязів живота і грудий. Єсть то наслїдок сильного кашлю, який від кількох днів мучив Цїсаря. Як кажуть лїкарі, той біль незабаром зникне, бо й кашель зменшив ся. Апетит Цїсаря вчерашного дня був дуже добрий. — Вчера по полудни внучка Цїсаря архикн. Єлисавета довідувала ся о здоровлє дїда; в полудне довідував ся о стан здоровля Цїсаря архикн. Франц Фердинанд. — „Korresp. Wilhelm" доносить, що вчерашного дня був стан здоровля Цїсаря вдоволений. В полудне проходжував ся Цїсар в замковій ґалериї і прохід послужив єму. По полудни приймив монарх архикнягиню Марию Валерию. Також по полудни і вечером стан здоровля Цїсаря був вдоволяючий. Стан сил був тревало користний. Цїсар мав апетит, теплота тїла звичайна; сухий кашель ще не уступив, але був вже лекший. Архикн. Мария Валерия від'їде нинї пополудни до Вальзе. — О станї здоровля Цїсаря доносить бюро кореспонденцийне: Цїсар також вчера не мав цїлком горячки. Стан вдоволяючий, апетит добрий. Нежит зменшає ся.

Кореспонденция „Австрия" містить комунїкат з донесенєм, що християньско-суспільний союз послів до парляменту відбув вчера засїданє під проводом дра Люеґера. Комітет вибраний для справи угодових предложень, котрому проводив др. Віттек, зложив справозданє разом з слїдуючим внесенєм, який однодушно принято. Вибрані дня 16 с. м. члени клюбу радили кілька днїв подрібно над справою угоди з Угорщиною, причім піднесено против реформи і змісту деяких постанов в угодових предложенях поважні сумнїви. Натомість инші постанови узнано користними. Також із сторони правительства удїлено ряд пояснень. Члени комітету дійшли до пересьвідченя, що клюб своє становище супротив угодових предложень має зробити зависимим від дальших заяв, удїлених правительством в часї нарад і від висліду нарад угодової комісиї.

На вчерашнім засїданю угорского сторонництва независимости віцепрезидент того сторонництва Кольоман Талї повідомив, що з огляду на угодові предложеня зголосили своє виступленє з партиї посли: Юрий Надь, Генталер, Барта, Добростай. Як зачувати, має з партиї виступити загалом 25 послів, котрі утворять окремий клюб.

Дня 19 с. м. зібрала ся сербска скупштина. Підчас відчитуваня королївского указу, яким відчинено нову сесию, посли націоналїстичні, більшість молодо-радикалів і социялїст Ланцевич сидїли демонстрацийно на своїх місцях. Колиж по виборі комісий хотїв Пасич відчитати другий указ про відрочене палати до 4-го грудня, підняли опозицийні страшний крик протесту. Члени кабінету та посли правительственні покидають салю, а молодо-радикальний посол Маркович взиває послів піти до королївскої палати, тому що указу нїхто не чув. Націоналїст Войкович замічує на те, що годї позволити на нове насилє короля. В королївскій палатї нема чого шукати. Остає тілько борба в парляментї в обороні потоптаної конституциї. По сїм хотїв промавляти пос. Проданович, але до сего не допустили правительственні посли, що вернули за той час до салї. То дало привід до нових бурливих сцен, яким конець зробив аж пос. Пасич, предложивши, щоби опозиция вибрала делєґатів для спільної наради над ситуациєю. По принятю сего внесеня опозиция вийшла з салї. На пополудневім засїданю всїх партий опозицийних ухвалено

---

2)

Бурлака.

(З болгарского — Цетка Тодорова).

(Дальше).

— І що тобі з такого житя?

— А вам? Коли сидите в своїм селї як слимаки в шкаралупі, що ви бачите сьвіта? Я хоч всюди буваю, до мене належить цїлий сьвіт, нїчого не бою ся, о нїчо не потребую журити ся.

Старий Блаґой потрясає сивою головою.

— Ти не знаєш цїлком сьвіта. Як вітер хочеш всюди лїтати, але що значить робота, що значить радість, о тім нїчого не знаєш. Диви ся на вітер, він іде, куди хоче. Але инакше вже єсть з деревом, оно запустило корінє в землю і стоїть твердо і непорушно. Правда, хробак гризе єго кору і буря ломить галузки, але як надійде весна, дерево пускає цьвіти і розвиває ся, а в лїтї стоїть окрите овочами. Так само і з людьми, коли не будує гнїзда, не пускає коріня, аби знав, що то є жінка, дїти і родина, то він не чоловік. Має журби, клопоти, труди, але за те знає й сьвята і знає, що то є радість. Ти чей не можеш жити мов би за сьвітом. Не можеш так як тобі підпасть примха встати і іти. Ти повинен знати сусїдів і поважати старших, тодї й тебе будуть шанувати як чоловіка.

Але Бойко не хоче єго слухати, зриває ся і простягає свої руки над палахкотячою полумінию розложеної ватри.

— Ах, батьку Блаґай, без волів я не можу жити — відповідає нетерпеливо — де буду я мати ось таку ватру, де можу я бути такий свобідний?

І він поглянув на широкі поля. Всьо сповите чарівно ясною ночію. Там далеко як блукаючий сьвітячий хробачок, блимає з одної хати блїде сьвітло, що загадочно глядить в пітьму. Стати пасучих ся волів виринають тут і там на луках і коли один або другий з них нагле зареве, видає ся, немов би они взаїмно накликували ся.

— Тепер до вечері! Їда бурлацка, так як її любить Бойко — каже Юрий Гладни і здоймає з огня кітли зі стравою.

— Говоріть що хочете — починає з другої сторони старий Радньо — але таки Бойко добре каже, що тут їсть ся найлїпше.

— Ах, Бойко — відзиває ся беззубий Цончо до него, виймаючи слимака з кітла — він знов пійде до Стирмен, побачите, пійде там навіть на вечерницї.

— Так, так, Бойко, тут на румелїйскій рівнинї призначена вже для тебе родина, будеш цїлими днями працювати при родичах жени і вскорі забудеш на нас — додає Юрий Гладни. І всі їдять поволи кропивяну юшку зі слимаками.

Огонь чим раз більше потахав, блїдо-синява полумінь показувала ся ще місцями над потахаючим жаром. Чумаки поклали ся. Дальше на боцї тїсно загорнений в грубий сїрак, простягнув ся Бойко на зарошенім траві. І задуманий глядїв на ясний небосклін, що здоймав ся над великою рівниною, осьвічений безчисленними звіздами.

Завтра вечером буду знов грати перед Стирмен — і радість наповнила єго душу — пійду на вечерницї, побачу знов всї ті дївчата і Койку. Несьміле, почервонїле, подібне до румяного яблока лице її виринає перед єго очима, а її уста шепчуть тихо, нїжно... він слухає її слів, не спускає очий з уст, бо... бо єму так тяжко на серцї... і він хотїв би, аби они лишили ся обоє самі, самі, щоби могли собі всьо оповісти, всьо сказати...

Коли в темнотї за ними замовк сьміх сусїдских дївчат, що розійшли ся до дому, згубили ся Бойко і Койка мовчки під тїнистим склепінєм дерев, що злучили ся своїм галузєм над вузкою дорогою. Бойко сумно опустив голову. Він ждав, доки не будуть самі, аби їй сказати... на що не міг він найти нїякого слова, їй сказати, що він поїде тепер в дальшу дорогу, але они обоє не повинні на себе забувати. — А Койка? Їй здавало ся, що й она повинна би єму щось сказати, она здогадувала ся, що він їй хоче сказати, але — він не з її села, якийсь бурлака, нїгде не задержить ся, блукає ся по цїлім сьвітї, він вже всьо бачив. — Боязко глядїла до него з боку. Майже бояла ся єго, а все таки все тягнуло єї щось до неї. Ішли побіч себе і она легко притулила ся до него.

— Ось вже наша хата — шепнула Койка.

Они задержали ся перед високими воротами загороди батька Доброго; між щілинами

видати спільний маніфест з протестом против відрочення скупштини.

Німецка рада союзна розглядає тепер проєкт закона про збори і товариства. Прусаки, які в раді тій розпоряджують 17 голосами на 58, докладають всїх старань, щоби переперти сей закон а саме заключені в нїм постанови про мову, якої можна уживати на публичних зборах. Законопроект сей постановляє, щоби на будуче можна було на зборах промавляти лише в мові нїмецкій; на вимки в тій справі може дозволяти тілько краєва власть. Отсей гакатистичний проєкт радби лишити права промавляти в рідній мові міліони нїмецких горожан не-Нїмців. Свобода зборів стала би для них прямо ілюзоричною, бо буде залежати від доброї волї навіть не властий місцевих або повітових, але аж від краєвої управи. При сім не завадить згадати, що після статистики з 1905 р. було в Німеччинї поверх 3 міліони горожан, що говорили лише по польски, чверть міліона, що говорить лише по французски, а 150.000 Данців і 60 тисяч Литвинів, що знали лише свою рідну мову. Здаєть ся, що більшість союзної ради Німеччини на такий проєкт закона, який би був дуже наручний антипольским політикам в Прусах, ніяк не згодить ся.

Новинки.

Львів, дня 22-го жовтня 1907.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** постановила будову 1-клясової школи в Гребеннім равского округа і 2-клясової школи в Ляшках ярославского округа та зорґанїзувала 1 кл. школи в Хартанївцях заліщицкого округа і Селисках станиславівского округа.

— **Нові уряди почтові.** З днем 1 падолиста с. р. увійдуть в жите: Уряд почтовий в Селисках (равского повіта) зі звичайним кругом дїланя і назвою „Селиска коло Рави рускої". Місцевий круг доручень нового уряду будуть творити громада і обшар двірский Селиска і присілок Загороди а замісцевий Гребенне з присілками Барани, Божики, Буковинка, Гарай, Ялинка і Сґависка. Уряд той буде сполучений за помочию щоденного пішого післанця з урядом почтовим в Раві рускій. Дотеперішну назву в Селисках (повіт Перемишль) зміняє ся на „Селиска коло Перемишля". — Уряд почтовий в Ріпинцях (бучацкого повіта) зі звичайним кругом дїланя і назвою „Ріпинцї". Місцевий круг доручень буде громада і обшар двірский Ріпинцї а замісцевий громада і обшар двірский Поморцї та громада Цвитока. Уряд почтовий в Ріпинцях буде сполучений зі сїтию почтовою за помочию їзд післанчих з Бучача до Язлівця. Складницю почтову в Ріпинцях застановляє ся з днем 31 жовтня с. р.

— **Почтові переказы до европейскої Росиї** (з виїмкою Фінляндиї), котрі були доси обмежені до 100 рублїв, можуть бути тепер надавані до 300 рублїв, а у відворотнім напрямі до 762 К.

— **Хитре обманьство.** Шведскі ґазети доносять про хитре обманьство, якого допустив ся якись Розенквіст з жінкою. Обоє обезпечували ся в асекурацийних товариствах на грубі суми а відтак удавали смерть і похорон. Недавно померла в той спосіб жінка Іда і „опечалений" чоловік справив її дуже парадний похорон. По якімсь часї коло гробу померщої копали новий гріб. Грабарі через неосторожність пробили лопатою землю в бік так сильно, що продїравили домовину похореної недавно Іди Розенквіст. На їх превелике здивоване з домовини посипав ся пісок. Тодї отворено домовину і показало ся, що місто трупа находив ся в ній мішок піску. А тимчасом Розенквіст взяв уже від асекурацийного товариства 15.000 марок за „смерть" жінки... Очевидно обоїх арештовано.

— **Дрібні вісти.** В Ню-Йорку стала виходити нова руска часопись п. з. „Американьский Голос", а незабаром стануть видавати свою ґазету також Русини в Бразилії. — Львівский маґістрат оповіщує, що всї приналежні до войска, уроджені в роках 1887, 1886 і 1885 і приналежні до громади м. Львова, мають ставити ся в конскрипцийнім уряді в часї місяця падолиста. — В особовім поїзді, що їхав в пятницю по полудни з Коломиї до Станиславова, між стациями Хриплином а Отинією, помер нагло Стан. Ремізовский, 44-лїтний зелїзничий ревідент зі Станиславова.

— **Репертоар руского народного театру** у Львові під дирекциєю Йос. Стадника. (В сали „Яд Харузім" при ул. Бернштайна. Початок о 7 годині вечером).

Ві второк 22 с.м. послїдне представлене „Павло Полуботок" історична траґедия в 5 дїях Осипа Барвіньского. Виступ п. Гембицкого. — В четвер 24 с. м. перше представлене в Стрию „Маруся Богуславка" історична драма зі співами в 4 дїях М Старицкого.

— **Щедрий дар.** В Стрию відбуло ся в суботу дня 19 с. м. засїдане дирекциї тамошного „Народного Дому" скликане послом дром Олесницким, котрий прибув в тій цїли з Відня. На засїданю ухвалено перемінити тов. „Народний Дім" в Стрию в товариство зарібкове, яким оно доси не було. При кінцї засїданя заявив посол др. Олесницкий, що побраву ним титулом посольских диет (в соймі і державній радї) квоту 10.000 К жертвує в хосен руских товариств, а то 5.000 К для тов. „Народний Дім" в Стрию і 5.000 К для стрийскої філїї „Просьвіти".

— **Огні.** В минувшім тижднї лютували пожежі аж в пяти громадах перемиского повіту. В понедїлок, 14 с. м. займилась під коноплею селяньска хата в Хиринї. Огонь розширив ся скоро на сусїдні будинки і протягом короткого часу згоріло 5 хат, 2 стодолї і 2 обороги. В огни погибла одна безрога. Шкода в більшій части необезпечена. Того самого дня о півночи знищив огонь 6 господарских загород (16 будинків) в Медици, з котрих 4 були обезпечені в „Днїстрі". Дня 16 с. м. пополудни згоріло в Торках 8 господарских будинків. З признанєм належить зазначити успішну ратункову акцию товариства „Січ" з Поздяча. Між иншими будинками згорів склеп Дмитра Кшика з товарами вартости до 600 корон. Шкода крім збіжа і склепових товарів обезпечена. Слїдуючого дня рано згоріли з незвістної причини забудованя одного господаря в Халупках Торских. Шкода крім збіжа обезпечена. Того самого тиждня знищила пожежа кілька господарских загород в Цикові, з яких 2 були обезпечені в „Днїстрі". — В Загірю коло Кнїгинич згоріло 363 кіп збіжа власности тамошного посесора. Шкода виносить 15 тис. корон, а була обезпечена на 8.000 корон. — В Кидаловичах, ярославского повіта, згорів дім і господарскі будинки Мих. Плахти. Шкода 2.000 корон. — В Кальници к. Тісної погорів тартак. Шкода виносить 30.000 корон. — В Чорткові старім згорів млин М. Клїґера. Шкода виносить 20.000 корон.

— **Страшне убийство.** З Рожнова домбровского повіта доносять: В суботу вечером вертала селянка Ірецка з поля і несла в мішку бараболю. Дорога вела через малий лїсок. Тут напав на неї зять і вдаривши єї мотикою в голову, кинув ся з ножем та убив старушку. Відтак присипав єї трохи мохом і пішов до дому. Незадовго потім ішов тою самою дорогою хлопець і побачивши лежачу женщину, думав, що она спить, та почав єї будити. Але коли пізнав, що она не дає знаків житя, а до того побачив калюжу крови, перепуджений вернув ся до дому і розповів про свою приґоду батькови. Підозрінє упало відразу на зятя убитої, бо він відгрожував ся нераз, що єї убє. Люди пішли до него, а він утїк до лїса. Незабаром зловила єго жандармерия.

— **Розбишацтво в Галичині** приймає чим раз більші розміри. Недавно тому розбито зе-

---

воріт видко було велике подвірє поросле зеленою муравою.

— Ідеш вже до хати — почав він задуманий — поздорови батька Доброго і... бувай здорова. — Він вхопив єї руку.

— Будь здоров і ти — сказала тихо і — не брала своєї руки з єго долонї, немов би забула. — Чи вернеш ще сюди?

— Коли випаде менї туди дорога — відповів Бойко задумчиво, але немов би нагле нагадав ся, додав: — Мушу все туди переїздити.

Койка обернула ся до малої фіртки в воротах.

— Не слухай, що там говорять — сказала вступаючи у фіртку — наші хлопцї все такі задирчиві.

Фіртка замкнула ся за нею і чути було легкий хід дївчини на подвірю.

Він стоїть непорушно з затисненою рукою, немов би хотїв тепло єї руки задержати, що єго цїлого проникає. Відтак зриває ся і вертає в долину до румаків.

Сьвіжа і ясна ніч вкриває дрімаючі поля. На небі ясні зірки переморгують ся, они ждуть на місяць, що криє ся ще там за полями. Бойко іде крутою стежкою і приходить до возів. Тут і там тлїє ще в напів погаслій ватрі, довкола котрої хроплять чумаки. Довкола на зарошених луках видко сильні стати волів, що переповнені дикою свободою ночи підносять свої закривлені роги.

Бойко не може найти собі спокою. Очивидно, він чужий, він переходить з місця на місце, але Койка волить єго, як тих инших хлопців, що уміють лиш підкручувати вуси — так роздумує і єго гадки несуть єго над шумячу ріку. Нетерпеливо махнув рукою, єго мязи судорожно напружують ся, він стискає кулаки і гнївно скрегоче зубами. Може она лиш бавить ся ним, може ті ледачі хлопці милїйші і батькови Доброму. Але Кайка все таки любить єго, онаж сама сказала єму, аби вертав. А він, він любить єї, любить єї більше, як всї; з другими дївчатами не може так говорити як з нею. Правда, що він нї з одною тілько не говорив.

Бойко задержав ся над берегом ріки, прислухує ся одностайному шумови филь, і знов солодкі мрії несуть єго там. Колиб Койка була пішла з ним тепер, хто бачив би єї, хто дізнавсь би о тім? Они ходили би довкола возів, сїдали би на березї ріки, самі — самі могли би розмовляти.

Далеко над рівниною сходить пізний місяць і осьвітлена ніжним промінем ве ся дорога зеленими, вкритими цьвітими луками. Остро відбивають ся мовчаливі, лисї скали. Подуває легкий вітер, немов би хотїв укрити ся в тіни дерев і з першого, солодкого сну збуджені шелестять листки незвістні слова.

Бойко мимохіть піднимає голову і наслухує, немов би почув єї кроки. Єму забажало ся бачити єї, обіймити, піднести, так як дитину обома руками і притиснути єї до своїх груди. Як она єго любить... Як батько Добрий відправить тих хлопців! Але коли він хоче єї мати, то чи не мусить тут повінчати ся з нею, не мусить все і все вертати сюди назад і жити мов в оковах? Чи не могла би она з ним їздити? І єго очи запалюють ся. Коли схоче, я буду вести воли, а она буде сидїти на возї; як настане вечер, запалю огонь, а рано скоро зазоріє, поїдемо дальше, куди нас очи понесуть. Чумак найде нинї всюди заробок; він повезе єї в сьвіт, обїдуть цїлий сьвіт. І Бойко губить ся в щасливих мріях.

* * *

Очивидно матїр Койки забула при тканю украсити кросна зеленою, тому люда так богато говорить про Койку. А однако всї люблять Бойка. Коли донесе ся здалека єго звучна пісня, зараз вибігають старі і молоді перед хати, аби єго побачити. Они сьміють ся, жартують з ним, кождий запрошує єго до своєї хати. Бойко прийшов з чужини — кажуть — він знає богато старих і нових пісень — але він веде легке житє. Лише Койка ходить скулена поза пліт і виглядає єго, она аж віддих запирає в собі, аби ніхто єї не чув і не бачив. Бо коли люди стануть говорити, то нема тому кінця. Она сьміє вже їм на очи показати ся.

(Дальше буде).

лїзничу касу в Ожидові і вкрадено значну квоту. Двох злодіїв прихоплено в Білім камени, але третий з грішми утік. — Перед кількома днями напало двох опришків на почтаря, що віз почту з Олеська до Ожидова. Лише швидкости коня завдячує почтар, що утік, хотяй опришки до него стріляли. Того самого дня напав опришок на господаря, що ішов з двірця в Ожидові до села, і стріляв до него, хоч що правда, безуспішно. — З Бродів доносять, що онодїшної ночи напала ватага злодіїв на дім учителя народної школи Ашкеназого і приспавши якимсь наркотиком родину, ограбили мешкане до чиста. Шкода виносить кілька тисяч корон.

— **Звогчуванє почтових марок.** Одна з німецких ґіґєнічних часописий остерігає дуже рішучо перед слиненєм почтових марок. Поминувши те, що до зладжуваня ґуми не уживає ся чистих течий, але й на ґумовій поверхни марки може находити ся тілько всякої нечистоти і зарязків, що часто-густо люди, дотикаючи їх язиком, набавили ся ріжних недуг. На язику повстають часто малі задирки або ранки, іменно від твердих страв або костий, і власне через них вдирає ся хороба. Бацилї, що уносять ся у воздусї, легко прилипають до поверхнї ґуми, а при звогчуваню єї язиком мішають ся зі слиною і навіть без ран на язицї дістають ся зі слиною до горла, а звідси до віддихових орґанів або травленя. З того показуєсь, як небезпечно слинити марки язиком.

— **Іспаньскі мантії** мають видко якихсь спільників з Галичини, бо від часу до часу присилають листи з Іспанії, адресовані найчастїйше до жидів купців, в котрих предкладають їм не злий інтерес після слїдуючого пляну: Якийсь банкір, котрий сидить в іспаньскій вязници за фальшиву криду, запитує дотичного купця або якогось маючого чоловіка — такі листи дістали в послідних часах купці у Львові, в Бучачи і Підгайцях — чи не схотів би він за добру заплату подати єму поміч в цїли видобутя значних гроший і цїлих паперів, які містять ся в тайнім сховку єго куфра, зафантованого десь у Франциї або в якімсь иншім краю. Банкір каже, що довідав ся імени того, до котрого пише, від якогось товариша в криміналї, отже просить, щоби адресат, коли згодить ся, вислав на знак телеґраму такого то а такого змісту; тоту телеґраму доручать єму потайком у вязници. Коли адресат вишле таку телеґраму, то дістає довжезний лист з докладним поясненем, де знаходить ся куфер, кілько в нїм укритих гроший, як би їх можна видобути і яку заплату, взглядно пайку, з видобутих гроший дістане завізваний до помочи. Міністерство справ внутрішних розіслало тепер окружник до всїх властий краєвих, в котрім звертає увагу на тих іспаньских мантіїв і каже, що було би найлїпше, як би кождий, хто дістане такий лист, віддав єго зараз поліциї і тим способом допоміг до викритя іспаньских мантіїв.

Здає ся, що згадані мантії то члени тої ватаги, котрої проводирями були Люіс Ґонцалец і Рафаель Ґандія; обох їх удало ся мадридскій поліциї вислїдити і арештувати а суд засудив їх відтак на 20 лїт криміналу. Тим, хто допоміг викрити тих дурисьвітів, був якийсь Матенберґ із Штрасбурґа, котрий одержавши лист від мантіїв, був на стілько осторожний, що віднїс ся до німецкого консуля в Мадридї і спитав єго, що він думає о сїй справі. За радою консуля вислав Матенберґ жадану телеґраму а у відповіди на неї одержав лист довгий на 12 сторін, в котрім „бідний арештований“ описав цїлу свою недолю і подав докладне поученє, як має Матенберґ поступати в дорозї і підчас свого приїзду до Мадриду. Консуль порадив тоді Матенберґови, щоби він написав лист, що приїде того а того дня і зложить жадану суму на викупно куфра з укритими грішми, котрий власти забрали нїби то в застав на покритє кари і коштів процесу, та щоби по висланю листу дїйстно виїхав на кілька днів із Штрасбурґа.

Тимчасом віддано справу іспаньскій поліциї, котра призначила комісаря Пуґу до вислїдженя і арештованя мантіїв. Коли до Мадриду приїхав поспішний поїзд з Парижа, висїв з него якийсь старий панок, котрий був очевидно родом з Німеччини. Був то детектив Пуґа. До того „Німця“ приступив зараз якийсь мужчина високого росту з чорною бородою і представив ся яко слуга Ґандія. Німець показав лист з Іспанії а єго тоді попросили зараз, щоби він сїв до самоїзду, котрий вже чекав, та поїхав до контори якоїсь аґентури, де нїби то жде вже дозорець вязниць, котрий єсть тайним посередником арештованого банкіра. Два перебрані за міских послугачів детективи дістали рівночасно приказ, щоби їздили всюди за „Німцем“. Они всїли отже зараз до дорожки і пігнали за самоїздом, але той небавком щез їм з очий. Наконець станув самоїзд перед домом Калле де Кучіллерос 12. На дверох була прибита мала табличка з написаю: „Ґонцалец і Ска, Аґентура“. Комісаря попросили чемно, щоби зайшов до середини і він побачив, що аґентура була елеґантно умебльована. Перейшовши через дві комнати, де якісь писарі пильно писали, увійшов до канцелярії, в котрій працював сам Ґонцалец, котрий зараз приняв обох панів. Він говорив трохи по німецки, а коли переконав ся, що „Німець“ не уміє по іспаньски, спитав Ґандію: „Чи то тота німецка риба?“ — а Ґандія на то усьміхнув ся і потакнув головою. Тепер обговорено ще раз цїлу справу того якогось арештованого банкіра і наконець заявив пан „Матенберґ“, що готов дати гроші, але він має лиш переказ кредитовий до банку Саінц.— То нешкодить нїчого— сказав Ґонцалец — я приму той переказ, бо я стою в звязи з тим банком.

— Коли бо насампеоред той переказ виставлений на значно більшу суму, як потреба, а відтак можете преці поїхати зі мною та показати менї, де той банк, щоби я міг звідтам зараз викупити мої пакунки на зелїзници — відповів перебраний за Німця аґент. Розуміє ся, що годі було тому противити ся і за кілька хвиль всї три мужчини їхали вже до банку. На розї якоїсь улиці побачив Пуґа своїх товаришів і дав їм знак а они летом блискавки кинулись до дорожки. „Німець“ тоді здоймив чим борше перуку і відорвав приліплені вуси а оба злодюги навіть і не стямили ся добре, коли вже мали ланцушки на руках. Так остаточно дістала іспаньска поліция в свої руки проводирів великої ватаги злочинців. Були то Люіс Ґонцалец і єго „секретар“ Рафаель Ґандія а в конторі працювали ще Пабльо Ґраві єте і єго сестра Енрікета, Авґустін Цаморандо, Педро Геррєро і Марія Боя. Нікого з них іспаньска поліция не знала. В елеґантній конторі знайдено кілька тисячів листів у всїх європейских мовах а число обманених, о скілько можна було з книг вислїдити, виносило кілька тисячів. Той член ватаги, котрий обрабляв материял адресовий, уйшов рук поліциї. Доходи аґентури Ґонцалеца виносили від 1. січня 1905 р. аж до дня арештованя, 22. мая 1906 кругло 288.000 корон. На жаль не удало ся поліциї злосити всїх членів тої ватаги і она веде дальше своє дїло.

Телеґрами.

Відень 22 жовтня. О станї здоровля Є. Вел. Цїсаря довідує ся Бюро кореспонденцийне, що ніч була, що правда, спокійна, але Цісар спав мало. Горячки нема, апетит добрий, стан сил взглядно вдоволяючий, катар менший.

Штокгольм 22 жовтня. Шведске бюро телеґрафічне доносить з Гельсінґфорсу: Жандармерия арештувала вчера на фінляндскім двірци в Петербурзї фіньску лїтератку панію Мальмберґ разом з єї товаришкою, якоюсь Американкою; сю послїдну внаслїдок інтервенциї консуля американьского пізнїйше випущено. Арештовано також трох Фінів: одного адвоката, одного дневникаря і одного студента. Ревізия в їх мешканях не дала ніякого вислїду.

Петербург 22 жовтня. (П. А.) До жандармериї в Царскім селї приведено дві особи, придержані в хвили, коли були заняті кладенєм мін близько шкляху зелїзничого, коло Павловска. Вислїджено їх гончими псами, котрі завели стрільців до ями прикритої соломою; в ямі тій відкрито двох людий і прилади до закладаня мін а також телеґрами від спільників, як далеко поступила робота.

Петербург 22 жовтня. Арештовано тут Американця Вілемса і Анґлійця Валінґа в готелн; підчас ревізиї в їх комнатї поліция забрала їх манускрипти. Вілемс був дописувателем американьских ґазет і розпоряджав, кажуть, завсїгди більшими сумами, котрими мав підпирати заговірників.

Петербург 22 жовтня. Петербурґска Аґенция потверджує, що рим. кат. єпіскопови вильненьскому Роппови царским указом заказано виконувати урядові функциї.

Красноярск 22 жовтня. Шість узброєних розбишаків впало в ночи до клюбу зелїзничого і забрало граючим в карти 2000 рублів.

Київ 22 жовтня. Близь Чорнобиля горять величезні простори скарбових лїсів. Вислано туди саперів.

Самарканд 22 жовтня. Землетрясенє тревало тут з перервами цїлий день до 5 год. по полудни. Дві женщини згинули. Жителї розложили ся табором в поли.

НАДІСЛАНЕ.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).